

25^η Μαρτίου

«Σήμερα της σωτηρίας ημών το κεφάλαιον..» μας λέει ο ιερός υμνωδός. Όχι χτες όχι πριν από 2000 χρόνια ως όφειλε, αλλά σήμερα. Η αλήθεια είναι πως καθετί από τα περασμένα που με χαρά περνά μέσα από το μυαλό μας γίνεται παρόν και τώρα. Για την ορθόδοξη πίστη μας δεν υπάρχει χτες ή κάποτε αλλά ό,τι έγινε μένει βαθιά χαραγμένο στη μνήμη μας και επηρεάζει την όλη μας ύπαρξη και συμπεριφορά μας ,επηρεάζει το τώρα.

Έτσι και ο ευαγγελισμός της Θεοτόκου για χριστιανούς και μη είναι γεγονός που ανήκει πάντα στο παρόν.

Αρπάχτηκε θα λέγαμε η μοναδική ευκαιρία από το ανθρώπινο γένος να βρει τη χαμένη του δόξα μετά την πτώση των πρωτοπλάστων.

Για μια, για πρώτη και σίγουρα για τελευταία φορά ο Θεός θα άπλωνε το χέρι του στον άνθρωπο. Χωρίς δισταγμό και δίχως καμία διάθεση υπερβολής θα έλεγα πως τούτη η στιγμή, τούτη η εικόνα ,που ο άναρχος και άπειρος Θεός ζητά απ' το δημιουργημά του την συγκατάθεσή του για την αιώνια σωτηρία του είναι η σημαντικότερη στιγμή του ανθρώπινου γένους . Είναι μια εικόνα βαθιά χαραγμένη στη μνήμη μου να βλέπω τον άυλο και ασχημάτιστο Θεό να θέλει να γίνει χωμάτινος, να θέλει να αποκτήσει αρχή και τέλος, να λαχταρά να γίνει σαν εμάς λες και η μιζέρια μας και η δυστυχία μας είναι αξιοζήλευτο προνόμιο, σαν ένας ζάπλουτος κύριος να λαχτάρισε να γίνει συνειδητά φτωχός και τα πλούτη του να μοιραστούν σε μας.

«Ιδού η δούλη Κυρίου, γένοιτό μοι κατά το ρήμα σου...» ήταν η απάντηση της Θεοτόκου και με μιας σα να γύρισε ο κόσμος ανάποδα, η Ιστορία του κόσμου κόπηκε στη μέση, έκλεισε πάραυτα το βιβλίο του νόμου και άνοιξε το καινούριο αυτό της αγάπης , οι άγγελοι επικοινωνούν με τον άνθρωπο και κείνος με τους πρώτους, κατέβηκε ο ουρανός στη γη και τόσα άλλα θαυμαστά που τελειωμό δεν έχουν.

1453- 1821 : 400 χρόνια περίπου, 400 χρόνια.

Αν αναλογιστούμε ότι από την επανάσταση μέχρι τώρα που μιλάμε δεν πέρασαν ούτε καν τα μισά, θα καταλάβετε το μέγεθος της σκλαβιάς, αφάνταστης ταλαιπωρίας σκληρής και απάνθρωπης δοκιμασίας για το ταλαίπωρο γένος μας.

Ακούστηκε μύριες όσες φορές το « .. ήτανε θέλημα Θεού η πόλη να τουρκέψει...».Και ακολουθεί το αιώνιο γιατί; Γιατί Θεέ μου επέτρεψες να χαθεί τόσων και τόσων αιώνων λάμψη της χριστιανοσύνης με τον χειρότερο ίσως τρόπο που θα μπορούσε να φανταστεί κανείς;

Είναι γνωστό πως για χρόνια κράτησε λίγο πριν την πτώση της χιλιόχρονης ελληνορθόδοξης βασιλεύουσας ο μισητός πόλεμος μεταξύ ενωτικών και ανθενωτικών. Οι πρώτοι επηρεασμένοι από το δηλητήριο της δύσης θέλησαν να μολύνουν ανεπανόρθωτα την ορθόδοξη πίστη μας. Οι δήθεν σταυροφορίες πάλι τον ίδιο παρονομαστή εξυπηρετούσαν. Ο Άγιος Θεός από το θρόνο του έβλεπε την ορθοδοξία να καταποντίζεται, φαινόταν πως έχανε την τελευταία και πιο άνιση μάχη με το ψέμα, την απάτη και την ασυδοσία των δυτικών. Γι' αυτό ίσως έστω και μ' αυτόν τον σκληρό τρόπο προστάτεψε την αλήθεια βάζοντας την ορθοδοξία σε γυάλα. Ναι καλά ακούσατε σε γυάλα, γιατί ο φόβος των δυτικών για την εξάπλωση της πανίσχυρης εκείνο τον καιρό

Οθωμανικής αυτοκρατορίας ήταν ο μόνος τρόπος για να αναχαιτίσει κάθε μολυσματική ασθένεια στο σώμα της ορθόδοξης εκκλησίας.

Κι έτσι το γένος μας μπήκε στο μακρύ δρόμο του Γολγοθά και της δοκιμασίας του.

Όσο περίεργο όμως και αν ακούγεται μέσα σ' αυτά τα 400 χρόνια της δοκιμασίας του έθνους μας και μέσα στο ακόμα πιο αρνητικό περιβάλλον του, άνθησε πλήθος Αγίων Νεομαρτύρων, που στήριξαν όσο τίποτε άλλο τον υπόδουλο ραγιά μα και του αναπτέρωνε τις ελπίδες για την ελευθερία του.

Όσο λυσσαλέα χτυπούσαν με χίλια δυο τεχνάσματα οι Οθωμανοί τόσο περισσότερο ποτιζόταν με αίμα το δέντρο της λευτεριάς.

Ήταν το λιγότερο αφελές να υποθέσουμε πως το γένος μας θα μπορούσε να περιμένει ποτέ βοήθεια από ξένους, όχι μονάχα δε μας συνέτρεξαν, μα αφού χαρακτήρισαν εγκληματική την επανάσταση για την εθνική αποκατάστασή μας, βοήθησαν τους Τούρκους με μεταφορικά πλοία, πολεμικό υλικό με παραγγελίες στα ναυπηγεία τους και με ειδικούς οργανωτές του στρατού και του ναυτικού τους

Για τη Φιλική έχουν γίνει ως τώρα διάφορες υποθέσεις. Η ουσία όμως είναι μια: Ότι έκαμε το θαύμα να ανεβάσει με μιας τους Έλληνες από τη θέση του ραγιά στην ανώτατη βαθμίδα του ανθρώπου, όπως η φύση τον έχει φτιάσει: Πλάσμα λεύτερο και δημιουργικό. Η Φιλική εταιρία χάρισε την υπέροχη αυτή πυξίδα στον πόθο των ελλήνων, τον έβαλε σε κοίτη, του δωσε πραγματική κατεύθυνση. Με ποια μέσα; Η τριανδρία των ιδρυτών δεν είχε τίποτε στη διάθεσή του, από όσα θα μπορούσαν να κινήσουν λαούς. Ούτε την πολιτική σοφία κι αξιοσύνη ούτε την πνευματική υπεροχή ούτε λάμψη κοινωνική ούτε πολύ περισσότερο χρήματα. Και αυτό είναι κάτι μοναδικό στη Ιστορία του κόσμου, στερημένοι από επίκτητα προσόντα και με μόνο εφόδιο τη φλόγα της λευτεριάς μπόρεσαν να σηκώσουν τεράστια επανάσταση και να λευτερώσουν το έθνος από δυνάστη παντοδύναμο για εκείνη την εποχή, φόβο και τρόμο για όλη τη δύση. Αυτό που έκαμαν θα το λέγαμε σήμερα ευλογημένη τρέλα, γιατί ξεσήκωναν ένα λαό με άμεσο κίνδυνο τον πλήρη αφανισμό του, μα από την άλλη όπως αναρίθμητα γεγονότα το μαρτυρούν ο Θεός είχε βάλει την υπογραφή του και πίσω δεν την έπαιρνε. Ήταν η σειρά μας πια να δούμε τη δική μας Γη της επαγγελίας να παίρνει σάρκα και οστά.

Κάρβουνο αναμμένο στα σπλάχνα κάθε μνημένου στην εταιρία το μυστικό του ξεσηκωμού. Πώς να κρατήσεις το κλάμα ενός μωρού που μόλις βγαίνει από την κοιλιά της μητέρας του, πώς να κρατήσεις τον ήχο του κεραυνού

Και στις 25 του Μάρτη η ευλογημένη τρέλα πήρε σάρκα και οστά. Οι πριν από λίγο καιρό δειλοί, αναποφάσιστοι και τελείως ανοργάνωτοι έλληνες, **για του Χριστού την πίστη την Αγία και της πατρίδος την ελευθερία**, ξεχύθηκαν με απίστευτη ορμή και θάρρος πρώτα στην καρδιά της Πελοποννήσου και ύστερα σε άλλα μέρη της επικράτειας, αποτινάσσοντας τον αιώνιο ζυγό της τυραννίας.

Η σημερινή επέτειος πρέπει να είναι αφορμή για να βγάλουμε μερικά χρήσιμα συμπεράσματα που θα μας οδηγούν, θα μας εμπνέουν στην εθνική μας ζωή ή ακόμα θα μας

αποτρέπουν από πράξεις που υποσκάπτουν την ύπαρξή μας σαν έθνος και κράτος. Η επανάσταση που ξεκίνησε το 1821 και κράτησε ουσιαστικά μέχρι που ελευθερώθηκε όλη η σημερινή ελληνική γη, δεν είναι μόνο σελίδες δόξας και ηρωισμού. Υπάρχουν και μελανά σημεία που δείχνουν πως και σε αυτή την κρίσιμη περίοδο έδρασε το προαιώνιο ελάττωμα των Ελλήνων. Δεν ήταν λίγες οι φορές που οι Έλληνες αγωνιστές κινούμενοι από προσωπικές φιλοδοξίες, διαφορές προσωπικές συμπλέκονταν μεταξύ τους με αποτέλεσμα να χάνονται πολλοί άξιοι και να επωφελούνται φυσικά οι κατακτητές. Σκεφτόμενοι λοιπόν τι κατάφεραν οι Έλληνες ενωμένοι και τι γινόταν όταν έπεφτε αδελφοκτόνος διχασμός, ας βγάλει ο καθένας τα συμπεράσματά του.

Οι πρόμαχοι της Ελευθερίας μας παρέδωσαν ένα συμβόλαιο γραμμένο με το αίμα τους. Που λέει ότι η ελευθερία είναι πράξη ζωής, διαρκής αγώνας. Δεν είναι προσκέφαλο για ξεκούραση. Είναι μετερίζι για αγώνες.

ΜΗΝΥΜΑΤΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠΕΤΕΙΟ ΤΗΣ 25^{ης} ΜΑΡΤΙΟΥ

Ο Ευαγγελισμός της χαράς μας

Στις θλίψεις και τις δοκιμασίες, μικρές ή μεγάλες, σύντομες ή παρατεταμένες, αναζητάς ένα αποκούμπι για ν' αντέξεις κι έναν Κυρηναίο για να σηκώσει λίγο το σταυρό σου. Αν όμως φανεί κάποιος που θα μπορέσει να σε λυτρώσει τελείως από τη δοκιμασία σου, τότε, ασφαλώς, η χαρά θα 'ναι μεγάλη, ανάλογη με το μέγεθος του πόνου και της θλίψης.

Η εμπειρία του χάους, του θανάτου, της μοναξιάς και της αδυναμίας της λύτρωσης, θα μας κάνουν να κατανοήσουμε γιατί η σύλληψη στην κοιλιά της «αγνής, παρθένου Μαριάμ» ονομάστηκε Ευαγγελισμός, που σημαίνει χαρούμενη είδηση.

Από τότε και για πάντα η ανθρωπότητα, ο κάθε άνθρωπος «όπου γης», ό,τι και να 'ναι όπως και να ζει, δεν είναι μόνος στον πόνο και στο δάκρυ του, στις ακαταστασίες και τα πάθη του, στα προβλήματα τα απλά ή τα υπαρξιακά. Γεννιέται Αυτός που θα γίνει ως «εις εξ ημών», ακολουθώντας όλα τα στάδια της ζωής μας από την ενδομήτρια μέχρι το θάνατο, γι' αυτό και γνωρίζει τη φύση μας, κατανοεί εμπειρικά τη δυσκολία μας.

Βέβαια, το πανανθρώπινο αφορά και τον κάθε άνθρωπο ξεχωριστά. Όπως και το κοινό, αν βιώνεται προσωπικά, τότε κατανοείται. Γι' αυτό και η γιορτή του Ευαγγελισμού, στις 25 Μαρτίου κάθε χρόνο, ενώ αφορά όλους γίνεται προσωπική χαρά στο σημείο που ζήσαμε μέσα μας την απόγνωση του θανάτου, τη μοναξιά της εγκατάλειψης, το βάρος του εαυτού μας και των γύρω μας. Στο σημείο, δηλαδή, που αφήσαμε το Χριστό να συν-πορευτεί.

Οι Πατέρες της Εκκλησίας μας λένε πως η Παναγία θα μπορούσε ν' αρνηθεί μια τέτοια πορεία ζωής, να γίνει Θεοτόκος, που δεν σήμαινε μόνο δόξα αλλά και πόνο καρδιακό (πρβλ. Λουκ.2,35.). Όταν ελεύθερα και αβίαστα, με ταπείνωση και εν γνώσει της είπε «Ίδού η δούλη Κυρίου· γένοιτό μοι κατά το ρήμα σου», τότε ο άχρονος μπήκε στο χρόνο, ενανθρώπισε και έδωσε χαρά «παντί τω γένει ημών».

Όταν ο άνθρωπος, ταπεινά και απλά, καρδιακά και ολόψυχα, αφηθεί στα χέρια του Μεγάλου Θεού, αφού θα κάνει ό,τι μπορεί, τότε θα βιώσει το θαύμα της νέας κατάστασης, της «χαράς διά του σταυρού» του.

Δεν είναι οι γιορτές της Εκκλησίας για να σπάζουν τη ρουτίνα μας ούτε για μνήμη γεγονότων του παρελθόντος, αλλά για να τρέφουν την «τεθλιμμένη του βίου οδόν» και να «πορευόμαστε χαίροντες».

Δεν είναι η χαρά που επαγγέλλεται το Ευαγγέλιο άπιαστη πραγματικότητα, γιατί θα προέρχεται από ζωή χωρίς πόνο και προβλήματα, που βέβαια, δεν υπάρχει. Ο Χριστός μας χάρισε τη χαρά που περνά μέσα από το Σταυρό Του, την αποδοχή του πόνου και τη νίκη της Ανάστασης που ακολούθησε.

Η Παναγία Μητέρα Του, αποδεχόμενη την κλήση, μας χάρισε τη δυνατότητα να μπορούμε ν' αναπνέουμε στην ασφυξία της ζωής μας, να βλέπουμε ελπίδα στην απόγνωση του εαυτού μας, να γευόμαστε ουράνια χαρά στη θλίψη των γεγονότων. Ευλογία Κυρίου!

Μακρυγιάννης: Μην αφήσετε, Άγιοί μου...

Στρατηγός Ιωάννης Μακρυγιάννης

"Μην αφήσετε, Άγιοί μου αυτά τα γκιντί πουλημένα κριγιάτα της τυραγνίας να μασκαρέψουν και να αφανίσουν τους Έλληνες"

Τότε, εκεί που καθόμουν εις το περιβόλι μου και έτρωγα ψωμί, πονώντας από τις πληγές, όπου έλαβα εις τον αγώνα και περισσότερο πονώντας δια τις μέσα πληγές όπου δέχομαι δια τα σημερινά δεινά της Πατρίδος, ήλθαν δύο επιτήδειοι, άνθρωποι των γραμμάτων, μισομαθείς και άθρησκοι, και μου ζηγώνται έτσι: «Πουλάς Ελλάδα, Μακρυγιάννη».

Εγώ, στην άθλιαν κατάστασίν μου, τους λέγω: «Αδελφοί, με αδικείτε. Ελλάδα δεν πουλάω, νοικοκυραίοι μου. Τέτοιον αγαθόν πολυτίμητον δεν έχω εις την πραμάτειαν μου. Μα και να τό 'χα, δεν τό 'δινα κανενός. Κι' αν πουλιέται Ελλάδα, δεν αγοράζεται σήμερα, διότι κάνατε τον κόσμον εσείς λογιώτατοι, να μην θέλει να αγοράσει κάτι τέτοιο».

Έφυγαν αυτοί. Κι' έκατσα σε μίαν πέτραν μόνος και έκλαιγα. Μισός άνθρωπος καταστάθηκα από το ντουφέκι του Τούρκου, τσακίστηκα εις τις περιστάσεις του αγώνα και κυνηγιέμαι και σήμερα. Κυνηγιώνται και άλλοι αγωνιστές πολύ καλύτεροί μου, διότι εγώ είμαι ο τελευταίος και ο χειρότερος. Και οι πιο καλύτεροι όλων αφανίστηκαν.

Και βγήκαν τώρα κάτι δικοί μας κυβερνήτες, Έλληνες, που είπαν να μας σβήσουν την Αγία Πίστη, την Ορθοδοξία, διότι η Φραγκιά δεν μας θέλει με τέτοιο ντύμα Ορθόδοξον. Και εκάθησα και έκλαιγα δια τα νέα παθήματα. Και επήγα πάλιν εις τους φίλους μου τους Αγίους. Άναψα τα καντήλια και ελιβάνισαλιβάνιν καλόν αγιορείτικον. Και σκουπίζοντας τα δάκρυά μου τους είπα:

«Δεν βλέπετε που θέλουν να κάμουν την Ελλάδα παλιόψαθα; Βοηθείστε, διότι μας παίρνουν, αυτοί οι μισοέλληνες και άθρησκοι, ό,τι πολυτίμητοντζιβαϊρικόνέχομεν».

Ένας δικός μου αγωνιστής μου έφερε και μου διάβασεν ένα παλαιόν χαρτί, που έγγραφεν ο κοντομερίτης μου Άγιος παπάς, ο Κοσμάς ο Αιτωλός. Τον εκρέμασαν εις ένα δέντρον Τούρκοι και Εβραίοι, διότι έτρεχεν ο ευλογημένος παντού και edίδασκεν Ελλάδα, Ορθοδοξία και Γράμματα.

Έγραφεν ο μακάριος εκείνος ότι:

«Ένας άνθρωπος να με υβρίσει, να φονεύσει τον πατέρα μου, την μητέρα μου, τον αδελφόν μου και ύστερα το μάτι να μου βγάλει, έχω χρέος σαν χριστιανός να τον συγχωρήσω. Το να υβρίσει τον Χριστόν μου και την Παναγία μου, δεν θέλω να τον βλέπω».

Πατρίδα να θυμάσαι εσύ αυτούς όπου, δια την τιμήν και την λευτεριάν σου, δεν λογάριασαν θάνατο και βάσανα. Κι' αν εσύ τους λησμονήσεις, θα τους θυμηθούν οι πέτρες και τα χώματα, όπου έχυσαν αίματα και δάκρυα.

Οι καθηγητές σας
Μ. Καταχιώτης
Α. Παπασωτηρίου